

Лошиятъ учитель

— Да, — думала често старата врана, — въ наше врѣме пѣвцитѣ и музикантитѣ живѣятъ по-добрѣ отъ всички. Тѣ иматъ и слава, и почитъ, и животъ... Ето, напримѣръ, Славейко; той не е по-голѣмъ отъ опашката ми, а всички го почитатъ като знаменитостъ!... А току вижъ и дѣцата му станали пѣвци?... И какъ нѣма да се научатъ? — Додѣто сж малки още въ гнѣздото, Славейко имъ пѣе и тѣ все пѣсни слушатъ. Разбира се, шешъ-не шешъ, ще се научишъ да пѣешъ!...

И ето намѣрила враната единъ младъ бездоменъ славей и го цѣнила да учи на пѣсни нейнитѣ дѣчица.

И почналъ Славейко да пѣе. Пѣлъ той, пѣлъ день и нощъ, трудилъ се, училъ на пѣсни малкитѣ чавчета и отъ все сърце желалъ да ги посвѣти въ това възвишено изкуство.

Дошло врѣме малкитѣ вранчета да изхвъркнатъ изъ гнѣздото. Враната казала:

— Е, господинъ Славейко, я да видимъ сега какъ си научилъ малкитѣ. Дѣца, я викнете! Попѣйте малко. Разтворете си гърлата по-широко!

Вранчетата отворили човки и загракали тъй силно, че се чуло далече въ гората.

— Каааррр... Коеръ - Крррр!...

Майка имъ дори си запушила ушитѣ отъ тѣхното грозно гракане.

— Ахъ, тъй ли! — викнала тя и изгонила учителя.

И оттогава старата врана почнала да се оплаква всѣкъждѣ и всѣкому, какъ я измамилъ „лошиятъ“ учитель — Славейко, който не можалъ да научи нейнитѣ хубави вранчета да пѣятъ.